

Sagen, i alt Fald ikke gennem sit Organ „Kvinden og Samfundet“. Det er med særlig Interesse, at man maa afvente, hvilken Stilling denne Forening indtager til Sagen, og det af to Grunde: For det første er denne Forening med sine ca. 2000 Medlemmer) gentagne Gange af Lovgivningsmagten bleven opfattet som fuldgyltig Repræsentant for danske Kvinders Meninger om dette eller hint Lovgivningsspørgsmaal, idet der baade fra Regeringens og i alt Fald fra Folketingets Side gentagne Gange er rettet Forespørgsler til dens Fællesstyrelse angaaende Lovgivningsspørgsmaal. Den har herved faaet Lejlighed til og ogsaa faktisk øvet sin Indflydelse paa disse Spørgsmaals endelige Afgørelse paa en Maade, som i alt Fald ikke alle de danske Kvinder, der havde dannet sig en Mening om Sagerne, følte sig tilfredsstillende ved. For det andet, fordi denne Forenings officielle Standpunkt hidtil i alt Fald har været det efter hele dens øvrige Standpunkt ogsaa eneste konsekvente: Valgret for baade gifte og ugifte Kvinder i samme Udstrækning som for Mænd“. —

Det er rigtigt, at redaktionen af „Kvinden og Samfundet“ ikke har udtalt sig om dette spørgsmål, men „Dansk Kvindesamfund“ har taget sit bestemte stode. Det andragende, som Dansk Kvindesamfund i forbindelse med „Danske kvindeforeningers valgretsforbund“ indgav til regering og rigsdag i oktober 1904, ender med disse ord: „Vi tillader os derfor at andrage om, at der ved særlig lov må blive foretaget sådanne ændringer i de nu gældende regler for valgret og valgbarhed til de kommunale råd, at *såvel gifte som ugifte kvinder* får adgang til deltagelse i kommune-styret“.

Dette er altså D. K.'s standpunkt. De enkelte medlemmer af D. K. maa jo have lov hver at have sin anskuelse, og disse ansuelser må komme til orde. Naar jeg ikke har taget ordet for mit standpunkt i „Kv. og Sf.“ da ligger det i, at jeg valgte at skrive i „Berlingske Tidende“, da jeg ønskede at tale til en større kreds af mennesker, end „Kv. og Sf.s“ læsere. I Berlingske aftenavis for den 3. dec. tog jeg ordet for, at den gifte kvinde ogsaa skulde have kommunal valgret. Følgende sætning i min artikel viser tydeligt nok mit standpunkt: „Og er der mange hustruere, som ikke bryder sig om valget, så er vi tusinder, og vort tal øges daglig, som vil føle det som den største uret ikke at få del i de rettigheder, de ugifte kvinder får“.

Spørges der nu, hvorvidt stemningen blandt de vægne kvinder i Dansk Kvindesamfund er

for at tage mod valget for de ugifte kvinder, selv om de gifte ikke får den, så tror jeg, at jeg tør sige, at vi er så temmelig enige om, at det dog er bedre, at den ugifte kvinde får valget, end om hverken den gifte eller ugifte fik den.

Vi gifte kvinder mener nemlig, at de ugifte vil virke for, at vi gifte kvinder ogsaa må få den, og vi mener, at de har bedre våben ihænde til at arbejde for os, når de har valget end uden den. —

Men jeg giver fru Karen Hessel aldeles ret i, at det er til skade for ægteskabet at give de ugifte denne og ikke de gifte, og i min artikel for 3. dec. gav jeg ogsaa denne min opfattelse udtryk. Vi må derfor håbe, at alle vore lovgivere må få øjnene op for den fare, det rummer, at gøre de gifte kvinder til en ringere klasse ved at nægte dem adgang til borgerrettigheder, man lidt efter lidt vil gøre den ugifte kvinde delagtig i.

A. Stampe Feddersen.

Ensidighed.

I Kvinden og Samfundet for den 20. April har Fru Ragna Schou skrevet en Artikel „Kvindernes Blad og Kvindesagen.“ Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om Artiklens Indledning. — „Kvindernes Blad“ optager og har stadig optaget Artikler baade for og imod Kvindesagen. Er der skrevet Artikler, som af Mangel paa Kendskab gaar imod Kvindesagen og derfor bliver misvisende, saa er det Kvindesagsvennernes Sag at søge at faa Artikler ind, der retleder. Bladet er, saavidt jeg har mærket, villigt nok til at optage Artikler om den Sag — set fra forskellige Lejre, naar de er holdt indenfor parlamentariske Grænser.

Kv. Blad har forøvrigt anmodet mig om at give Referat af Klubtaftenes Møder. Naar det lægger disse Referater i Haanden paa en af Kredsstyrelsens egne Medlemmer uden ringeste Forbehold, saa har Bladet dog vist, at det ogsaa fra Kvindesagsvennernes Lejr vilde modtage Beretninger om Dansk Kvindesamfunds Virksomhed, ligesom det med Velvillie stadig har omtalt D. K. S.'s praktiske Kursus

Bladet kalder sig „Kvindernes Blad“! Er det da kun Kvindesagens Tilhængere, der kan benævnes Kvinder? Er Husmødre, Damer, Tjenestepiger osv. da ikke ogsaa Kvinder? Kvinder er da en Fællesbenævnelse for hele Kønnen. Ved at hænge sig i saadanne enkelte Ord opnaar man ikke andet end at gøre sin Sag til Skive for Modstandernes Vittigheder,